
О. ПРЕДМЕСТНИКОВ

перший заступник начальника
Головного територіального управління
юстиції у Херсонській області,
кандидат юридичних наук

УДК 342.951:351.87(477)

Поняття та ознаки органів юстиції України як органів виконавчої влади

Виконано аналіз теоретичних положень і адміністративно-правових засад щодо розуміння поняття органів юстиції України як органів виконавчої влади, визначено їх основні ознаки та значення, а також обґрунтовано пріоритетні напрями вдосконалення адміністративно-правового статусу органів юстиції України.

Ключові слова: державний орган, виконавча влада, державне управління, органи юстиції, Міністерство юстиції України, державна правова політика.

Як відомо, на органи юстиції покладено низку важливих напрямів державно-владної діяльності, зокрема щодо формування та реалізації правової політики держави. У процесі свого становлення органи юстиції неодноразово змінювали статус, повноваження, форми і методи їх реалізації. Разом із тим досвід дещо непослідовної інституалізації органів юстиції та фрагментарне адміністративно-правове регулювання їх статусу виявляють відсутність цілісного розуміння сутності та місця органів юстиції в системі органів виконавчої влади, що загалом може негативно по-

значатись на продуктивності реалізації їх завдань і функцій. А отже, у контексті вдосконалення організації діяльності органів юстиції України і вбачаються актуальними питання їх поняття та ознак як органів виконавчої влади.

Зазначимо, що окремі питання розуміння сутності та значення органів юстиції раніше вже розглядалися у роботах таких вчених, як В. Б. Авер'янов, М. В. Горбачова, О. С. Гусарева, Н. А. Железняк, С. О. Козуліна, І. І. Микільця та ін. У той же час такі дослідження відображають здебільшого лише деякі аспекти адміністративно-

правового статусу органів юстиції, комплексно не розкриваючи цілісної й узгоджене розуміння органів юстиції як специфічних органів виконавчої влади, тим більше з урахуванням організації діяльності сучасної системи органів юстиції України. Саме тому метою нашої роботи є аналіз теоретичних положень і адміністративно-правових засад щодо розуміння поняття органів юстиції України як органів виконавчої влади, визначення їх основних ознак та значення, а також обґрунтування пріоритетних напрямів вдосконалення адміністративно-правового статусу органів юстиції України.

Передусім зазначимо, що належність Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь до системи органів виконавчої влади потрібно визначати як за їх формально-правовим статусом, так і за реальним змістом та характером виконуваних ними повноважень. Отже, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України від 10 вересня 2014 р. №442 [1] Міністерство юстиції України безпосередньо включається до системи центральних органів виконавчої влади, що підтверджується й профільним Положенням, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. №228 [2]. У той же час статус територіальних управлінь Міністерства юстиції України як місцевих органів виконавчої влади прямо не закріплюється в нормативно-правовому регулюванні (у тому числі й в їх Положеннях від 23 червня 2011 р. [3]), хоча їх належність до виконавчої влади зумовлюється самою логікою їх утворення Міністерством юстиції України для виконання його завдань на місцевому рівні.

Розкриття дійсної сутності статусу органів юстиції України як органів виконавчої влади потребує насамперед встановлення правової природи виконавчої влади та основних ознак її органів. У науковій літературі під виконавчою владою розуміється гілка державної влади, призначена здійснювати внутрішню та зовнішню політику держави, виконання законів та інших правових актів [4, с. 73]. Наведене призначення органів виконавчої влади також становить одне з ключових завдань Кабінету Міністрів України, закріплене у п. 1 ст. 116 Конституції України [5]. Тут слід погодитись із В. Б. Авер'яновим [6, с. 13], що організація виконання правових актів і керівництво певними сферами суспільного життя уособлює специфічний різновид державної діяльності – державне управління, яке виражається у підзаконному, виконавчорозпорядчому і організуючому впливі на суспільні відносини та процеси. Таким чином, діяльність органів виконавчої влади пріоритетно пов'язана саме з правозастосуванням і державним управлінням.

З приводу сутності органів виконавчої влади різними вченими виділяються такі їх ознаки як здійснення повсякденної та оперативної управлінської діяльності [7, с. 139], її виконавчорозпорядчий характер [8, с. 34; 9, с. 457; 10, с. 66]; здійснення керівництва економікою, соціально-культурним будівництвом та адміністративно-політичною діяльністю [8, с. 34; 10, с. 66]; системність, взаємодія і соціальна спрямованість функціонування [11, с. 17–18]; наявність адміністративної правосуб'єктності [12, с. 26–27]; особ-

ливий порядок утворення цих органів та призначення їх керівників, обсяг та зміст компетенції [8, с. 34]; підзвітність, підпорядкованість та підконтрольність вищим органам [8, с. 34; 9, с. 457]; організаційна та функціональна відокремленість [13, с. 208–209]; оперативна самостійність, наявність постійних штатів, утворення вищими органами; врегулювання організації діяльності переважно адміністративно-правовими нормами [9, с. 457]; віднесеність Конституцією і законами України до системи органів виконавчої влади [13, с. 208–209]; комплектування на постійній професійній основі державними службовцями [14; 15, с. 84–85]; забезпеченість державними організаційними, матеріально-технічними, фінансовими засобами, а також примусовим впливом [14; 11, с. 17–18] та ін.

Узагальнюючи основні сутнісні ознаки органу виконавчої влади, його можна визначити як державний орган, наділений управлінськими (виконавчорозпорядчими) повноваженнями в економічній, соціально-культурній та адміністративно-політичній сфері. Одразу також слід вказати, що такі визначені І. А. Артеменко, Ю. П. Битяком та І. І. Микульцею риси органу виконавчої влади, як приналежність до державного апарату, наявність певної компетенції (повноважень), структури та методів роботи, територіальний масштаб діяльності, взаємодія, створення у нормативно встановленому порядку, діяльність від імені держави та державне матеріально-фінансове забезпечення [8, с. 34; 10, с. 66; 16], у дійсності розкривають сутність не стільки органів виконавчої влади, скільки всіх державних органів.

Зазначимо, що «здійснення повсякденної та оперативної управлінської діяльності» є надто загальною ознакою, яка стосується не тільки органів виконавчої влади, а й інших (комерційних, громадських) управлінських структур, що виявляє потребу деякого уточнення даної ознаки в контексті характеристики органів юстиції України як органів виконавчої влади. Зокрема, їх діяльність дійсно значною мірою полягає у здійсненні від імені держави та в її інтересах повсякденного та оперативного саме державного управління у відповідній сфері. Вказане безпосередньо впливає із характеру та сутності завдань і повноважень Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь [2; 3], які є постійно діючими, фаховими та спеціально уповноваженими органами державної влади з питань реалізації в Україні державної правової політики, організації нотаріату, примусового виконання рішень та експертного забезпечення правосуддя, з питань державної реєстрації та банкрутства, адаптації національного законодавства до законодавства Європейського Союзу тощо. Пов'язаною із цим (якщо не дублюючою) постає інша ознака органу виконавчої влади – здійснення керівництва економікою, соціально-культурним будівництвом та адміністративно-політичною діяльністю (або «охоплення публічним управлінням найширшого спектра суспільних відносин» [12, с. 25]), що так само слід конкретизувати відносно органів юстиції. Виконання ними означених вище державно-владних повноважень можна визначати як державне управління у сфері юстиції та в інших суміжних галузях, що стано-

вить окремих сегмент керівництва адміністративно-політичною діяльністю в Україні.

Сутність управлінської діяльності у сфері юстиції, як відзначає В. К. Колпаков, головною мірою виявляється в її виконавчо-розпорядчому характері [17, с. 497], що уособлює основний критерій приналежності Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь саме до державної виконавчої влади України. Управлінська виконавчо-розпорядча діяльність органів юстиції насамперед ґрунтується на засадах обов'язковості управлінських рішень і правових актів органів юстиції та їх посадових осіб, а також відповідності адміністративного впливу чинному законодавству, спрямованості управлінської діяльності на забезпечення правореалізації, виконання рішень і актів вищестоящих державних органів, керівництво та організацію роботи підпорядкованих інституцій та установ.

При цьому тут маємо дещо не погодитись із І. І. Микульцею [12, с. 24], який розглядає здійснення виконавчо-розпорядчої діяльності, її спрямованість на виконання правових актів і можливість самостійного встановлення підзаконних загальнообов'язкових правил поведінки як окремі (хоча й взаємозумовлені) ознаки органів виконавчої влади. На нашу ж думку, підзаконність, нормотворчість і правозастосування є не стільки окремими ознаками органів виконавчої влади (у тому числі й органів юстиції України), скільки невід'ємними змістовними складовими їх виконавчо-розпорядчого впливу на суспільні відносини і процеси. Так само

вторинність, похідний характер діяльності органів виконавчої влади стосовно діяльності органу законодавчої влади [12, с. 25] насправді є не окремою ознакою органів юстиції, а рисою виконавчо-розпорядчого характеру їх діяльності, яка впорядковується та спрямовується законотворчістю Верховної Ради України.

Соціальна спрямованість функціонування органів юстиції насамперед зумовлюється конституційним визнанням людини найвищою соціальною цінністю, а забезпечення прав людини – головним обов'язком держави. При цьому, на думку М. В. Кравчука, державний орган у межах своєї компетенції виступає офіційним виразником інтересів усього суспільства [18]. У дійсності ж органи виконавчої влади (у тому числі й органи юстиції) є не стільки «виразниками» суспільних інтересів, скільки суб'єктами охорони та забезпечення державних і суспільних інтересів, прав і законних інтересів громадян.

Досить суперечливим вбачається виділення В. Б. Авер'яновим як ознаки органів виконавчої влади їх віднесення Конституцією і законами України до системи органів виконавчої влади [13, с. 208–209], що у дійсності становить суто формальну умову, яка сама по собі ще не розкриває реального статусу органів виконавчої влади. Тим більше що, як вище нами вже вказувалось, територіальні управління Міністерства юстиції України не мають нормативно закріпленого статусу органів виконавчої влади, хоча є такими з огляду на свою приналежність до системи органів Міністерства юстиції України та виконавчо-розпорядчий характер їх діяльності.

Організація та діяльність органів юстиції України регулюються нормами різних галузей права, проте переважно саме адміністративно-правовими нормами, що зумовлюється їх статусом органів виконавчої влади та здійсненням управлінської (виконавчо-розпорядчої) діяльності, її специфічними формами та методами. Основу адміністративного законодавства, яке регулює статус Міністерства юстиції України та його органів, становлять закони України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI і від 17 листопада 2011 р. № 4050-VI, Постанова Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228, накази Міністерства юстиції України від 23 червня 2011 р. № 1707/5 і від 30 січня 2015 р. № 115/5 та інші законодавчі та підзаконні акти.

До ознак органів виконавчої влади також слід було би відносити визначеність їх організації та діяльності виключно законами України, що прямо передбачено п. 12 ч. 1 ст. 92 Конституції України від 28 червня 1996 р. [5]. Конституційна норма чітко не вказує, що саме становить предмет виключно законодавчого регулювання – засади організації діяльності всіх органів виконавчої влади, їх груп чи конкретних органів виконавчої влади. На сьогодні ж статус останніх, зокрема й органів юстиції, регламентується переважно підзаконними актами (наприклад, Положення про Міністерство юстиції України, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228 [2]). З цього приводу вважаємо, що ознакою органів виконавчої влади має бути не виключність, а комплексність і детальність законодавчого закріплення їх статусу з його

подальшою конкретизацією на підзаконному рівні, реальне забезпечення чого сприятиме упорядкованості та стабільності організації органів юстиції, злагодженості та ефективності їх функціонування.

Ознакою органів виконавчої влади І. І. Микульця [12, с. 24] визначає «можливість органів виконавчої влади вчиняти лише ті дії, які або прямо вказані в законі, або пов'язані з необхідністю його виконання». Перш за все викладене не повною мірою кореспондує положенням ч. 2 ст. 6, ч. 2 ст. 19 Конституції України від 28 червня 1996 р. [5], що зобов'язує органи державної (а не тільки виконавчої) влади діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Отже, всупереч існуючій практиці цими конституційними нормами не допускається підзаконне регулювання повноважень органів юстиції навіть у зв'язку з такою абстрактною обставиною, як «необхідність виконання закону». Хоча, констатуємо необхідність усунення подібної суперечливості конституційних норм і практики регулювання статусу органів юстиції, наразі їх діяльність дійсно підпорядкована не лише закону, а й відповідним підзаконним актам.

Із певною часткою умовності можна погодитись із такою ознакою органів виконавчої влади, як «особливий порядок утворення цих органів та призначення їх керівників, обсяг та зміст компетенції», оскільки наведене формулювання цієї ознаки є надто абстрактним і не розкриває природу й специфіку саме органів виконавчої влади. Компетенція органів юстиції України склада-

ється з підзаконних виконавчо-розпорядчих повноважень (нормотворення і правозастосування), обсяг та зміст яких визначаються статусом і завданнями цих державних органів. Зокрема, органи юстиції наділені забезпеченими можливістю застосування примусових заходів, широкими й виключними управлінськими повноваженнями у сфері юстиції та в інших суміжних галузях, за реалізацію яких вони несуть пряму відповідальність. Порядок утворення органів юстиції та призначення їх керівників також має низку особливостей, наприклад, це призначення Міністра юстиції України парламентом за поданням глави уряду, призначення начальників обласних управлінь юстиції Міністром юстиції України за погодженням із головами відповідних місцевих державних адміністрацій тощо. Така специфіка формування органів юстиції та призначення їх керівництва насамперед пов'язані з підвищеною важливістю продуктивного та законного виконання завдань органів юстиції, необхідністю забезпечення узгодженого функціонування усієї вертикалі органів виконавчої влади на загальнодержавному та місцевому рівнях.

Організаційна та функціональна відокремленість є однією з базових ознак державних органів взагалі. Органи юстиції як органи державної виконавчої влади також характеризуються організаційною та функціональною самостійністю від інших державних органів, що виражається в наявності в органів юстиції не тільки конкретних управлінських повноважень і предметів відання (в межах яких вони самостійно приймають рішення та здійснюють держав-

ну владу), а й власної вертикальної внутрішньої організаційно-штатної структури (підрозділи та посадові особи якої підпорядковані саме керівнику відповідного органу юстиції) та відповідальності за реалізацію державної політики у сфері юстиції. Низкою правових актів, включаючи Закон України від 17 листопада 2011 р. № 4050-VI [19] та профільними Положеннями від 2 липня 2014 р. і від 23 червня 2011 р. [2; 3], прямо і опосередковано передбачено комплектування Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь саме на постійній професійній основі державними службовцями. Також органи юстиції мають статус юридичних осіб публічного права й утримуються за рахунок Державного бюджету України, що зумовлює їх забезпеченість державною необхідними організаційними та матеріально-фінансовими ресурсами.

При цьому «утворення вищими органами» можна лише частково розглядати як ознаку органів юстиції України. Так, згідно з ч. 1 ст. 13 Закону України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI [20] територіальні органи Міністерства юстиції України дійсно утворюються залежно від свого статусу міністром або Кабінетом Міністрів України, тобто ієрархічно вищими органами виконавчої влади. У той же час, хоча утворення центральних органів виконавчої влади також належить до компетенції Кабінету Міністрів України (ч. 1 ст. 5 Закону України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI [20]), посада Міністра юстиції України безпосередньо вказується у ч. 3 ст. 131 Конституції України від 28 червня 1996 р. [5], згідно із чим наявність Міністерства юстиції України не може

залежати від рішення уряду (чи іншого уповноваженого суб'єкта) про його утворення.

Зауважимо і те, що органи юстиції мають оперативну самостійність, тоді як їх приналежність до системи органів виконавчої влади зумовлює поширення на них властивої даній системі ієрархічності, організаційної і функціональної взаємопов'язаності з іншими державними органами, розподілу між ними повноважень та ресурсного забезпечення. Переважна більшість нормативно визначених повноважень Міністерства юстиції України та його органів [2; 3] реалізується саме у взаємодії з іншими органами виконавчої влади, зокрема шляхом здійснення спільної діяльності та інформаційного обміну.

У даному контексті слід виділяти таку додаткову ознаку органів юстиції, як їх підзвітність, підпорядкованість та підконтрольність вищим органам виконавчої влади. Зокрема, Міністерство юстиції України відповідальне, підзвітне та підконтрольне Кабінету Міністрів України, його діяльність спрямовується і координується Урядом (п. 1 Положення від 2 липня 2014 р. [2], ч. 2 ст. 21 Закону України від 27 лютого 2014 р. № 794-VII [21]), а територіальні управління юстиції, у свою чергу, прямо підпорядковуються Міністерству юстиції України (Положення від 23 червня 2011 р. [3]). Сутність цієї ознаки органів юстиції здебільшого зводиться до обов'язкового керування нижчестоящими органами у своїй діяльності актами вищестоящих органів, звітуванні перед ними, участі вищестоящих органів в організації діяльності та призначенні ке-

рівництва нижчестоящих органів, права скасовувати їхні акти. Підкреслимо, що збалансоване поєднання вказаних вище ознак першочергово вимагає забезпечення достатньої оперативної самостійності органів юстиції України із одночасним встановленням чітких меж і форм їх підпорядкованості вищим органам виконавчої влади.

Розглянуті вище ознаки органів виконавчої влади загалом безпосередньо підтверджують реальний змістовний статус Міністерства юстиції України та його територіальних управлінь саме як органів виконавчої влади.

Зазначимо, що І. І. Микульця у своїй дисертаційній роботі очевидно помилково називає всі органи юстиції України «територіальними органами виконавчої влади» [12, с. 26–27]. Не менш суперечливим постає його визначення органів юстиції регіонального рівня як «однієї з гілок територіальної виконавчої влади, основним призначенням якої є участь у забезпеченні реалізації державної правової політики» [16]. З цього приводу, по-перше, маємо зауважити некоректність формулювання «територіальна виконавча влада», оскільки виконавча влада не має територіального характеру та є цілісним правовим явищем, хоча й здійснюється (у тому числі органами юстиції) на загальнодержавному та місцевому рівнях. По-друге, навряд чи місцеві органи юстиції становлять певну «гілку» виконавчої влади, у дійсності будучи частиною системи органів виконавчої влади та системи органів юстиції України. І по-третє, основне призначення органів юстиції

України, виходячи з їх нормативно визначених завдань і повноважень [2; 3], полягає в забезпеченні реалізації не тільки державної правової політики, а й державної політики з питань державної реєстрації, банкрутства, організації нотаріату та примусового виконання рішень тощо.

Таким чином, можна сформулювати визначення органів юстиції України як органів виконавчої влади, що відповідно до чинного (переважно адміністративного) законодавства на-

ділені державно-владними управлінськими (виконавчо-розпорядчими) повноваженнями у сфері юстиції і в інших суміжних галузях та необхідними організаційними і матеріально-фінансовими засобами. Узгоджене цілісне розуміння сутності органів юстиції виступає необхідною умовою їх системності, що має не тільки покладатись в основу адміністративно-правового регулювання статусу органів юстиції України, а й відображатись в їх реальній організації та діяльності.

Список використаних джерел

1. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Постанова Каб. Міністрів України від 10.09.2014 №442 // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 74. – Ст. 2105.
2. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України : Постанова Каб. Міністрів України від 02.07.2014 №228 // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 54. – Ст. 1455.
3. Про затвердження положень про територіальні органи Міністерства юстиції України : наказ М-ва юстиції України від 23.06.2011 № 1707/5 // Офіц. вісн. України. – 2011. – № 49. – Ст. 1984.
4. Мельник Ю. В. Місцеві органи виконавчої влади в системі державних органів / Ю. В. Мельник // Юриспруденція: теорія і практика. – 2006. – Вип. 6 (20). – С. 71–75.
5. Конституція України : від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відом. Верхов. Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
6. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : Факт, 2003. – 384 с.
7. Державне управління: теорія і практика / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 432 с.
8. Артеменко І. А. Доктринальна основа визначення сутності органу виконавчої влади як суб'єкта адміністративно-процесуального права / І. А. Артеменко // Право і Безпека. – 2014. – № 3. – С. 31–35.
9. Бахрах Д. Н. Административное право России : учебник / Д. Н. Бахрах. – М. : Норма, 2000. – 640 с.
10. Адміністративне право України : підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, В. В. Богущкий та ін. ; за ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, В. В. Зуй. – Х. : Право, 2010. – 624 с.
11. Наливайко Л. Р. Державний лад України: поняття, система, гарантії : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01 / Л. Р. Наливайко ; Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2010. – 40 с.
12. Микульця І. І. Адміністративно-правовий статус органів юстиції України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / І. І. Микульця ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2014. – 203 арк.
13. Адміністративне право України. Академічний курс : у 2 т. : підручник / редкол.: В. Б. Авер'янов (голова). – Т. 1. Загальна частина. – К. : Юрид. думка, 2004. – 584 с.
14. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф. Скакун. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.
15. Чиркин В. Е. Государственное и муниципальное управление : учебник / В. Е. Чиркин. – М. : Юристь, 2003. – 320 с.

16. Микульця І. І. Адміністративно-правовий статус органів юстиції України регіонального рівня : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / І. І. Микульця ; Міжрегіон. акад. упр. персоналом. – Х., 2012. – 19 с.
17. Колпаков В. К. Адміністративне право України : підручник / В. К. Колпаков. – 3-тє вид., стереотип. – К. : Юрінком Інтер, 2001. – 752 с.
18. Кравчук М. В. Теорія держави і права. Проблеми теорії держави і права : навч. посіб. / М. В. Кравчук. – 3-тє вид., змін. й допов. – Тернопіль : Карт-бланш, 2002. – 247 с.
19. Про державну службу : Закон України від 17.11.2011 № 4050-VI // Офіц. вісн. України. – 2012. – № 4. – Ст. 115.
20. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI // Офіц. вісн. України. – 2011. – № 27. – Ст. 1123.
21. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 № 794-VII // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 20. – Ст. 619.

Стаття надійшла до редакції 03.09.2015.

Предместников О. Понятие и признаки органов юстиции Украины как органов исполнительной власти

Выполнен анализ теоретических положений и административно-правовых основ относительно понимания дефиниции органов юстиции Украины как органов исполнительной власти, определены их основные признаки и значение, а также обоснованы приоритетные направления совершенствования административно-правового статуса органов юстиции Украины.

Ключевые слова: государственный орган, исполнительная власть, государственное управление, органы юстиции, Министерство юстиции Украины, государственная правовая политика.

Predmestnikov O. The Concept and Features of Justice Bodies of Ukraine as Bodies of Executive Power

Was made the analysis of theoretical principles and legal and administrative of base for understanding the concept in organs of justice of Ukraine, represented by the Ministry of Justice of Ukraine and its regional offices as a permanent, professional and of executive power, that according to the current (mostly administrative) legislation and which endowed state-power management (executive and administrative) authority in Justice and in other related fields and necessary organizational, material and financial means.

Bodies of Justice as executive authorities characterized the organizational and functional separateness from other government agencies, resulting it the justice has not only specific administrative powers and of jurisdiction but also its own structural organization, permanent and guaranteed state material and financial security.

Determined and considered signs of Justice of Ukraine, the main of which is the implementation and daily operations public administration of justice and other related industries, executive and administrative of management activities; organization and regulation of the activities of Justice of Ukraine predominantly administrative law; a special procedure for the initiation of justice and the appointment of their leaders; organizational and functional independence of justice; independence of the judiciary; subordination and accountability to supreme of organs executive power; placement on a permanent professional basis by public servants; availability of State security necessary organizational, material and financial resources.

Management activities of Justice primarily based on the principles binding administrative decisions and acts of justice and officials as well as administrative sanctions according to the current legislation, focusing the management activities to ensure the implementation of law,

implementation of decisions and acts of higher state authorities, management and organization of subordinate institutions and agencies.

The significance of Justice of Ukraine characterized, which is conditioned by their status and characteristics of both public authorities and executive authorities focus their activities on the rule of law, justice and rights of citizens through the development and implementation of state policies, state policy in notary organization, Enforcement and providing expert judgment on matters of bankruptcy and state registration of national legislation with EU legislation and other connected matters.

It was established that the main (governing) body of system of justice is the Ministry of Justice of Ukraine, which has the status of the main (leading) agency within the system of central executive bodies on both implementation and providing of appropriate public policy. The territorial Department of Justice have secured legal status of executive authorities, although there are such because of their affiliation to the system of the Ministry of Justice of Ukraine and executive and administrative character of their activities on the implementation of relevant government policies at the local level.

Substantiated importance of a coherent holistic understanding of the nature of justice as a necessary condition of the systems, which should not only rely the basis of administrative and legal regulation of the status of Justice of Ukraine, but also appear in their actual organization and activities.

Keywords: state body, executive authority, public administration, justice bodies, Ministry of Justice of Ukraine, state legal policy.